

Päivän saarna 1.11.2009 su

Tekstit

Psalmi 62:2

Jumalan edessä mieleni hiljenee, hän antaa minulle avun.

1.Pietarin kirje 1:8

Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattoman, kirkastuneen ilon vallassa.

Marsia lähestyvä alus Xinox3 oli hereillä. Sen miehistö komentajansa Ivan Zimmerleyn johdolla valmistautui astumaan Marsin kiertoradalla näkyvään historialliseen Xuvazz2 emäalukseen, joka oli kiertänyt tuota planeettaa jo yhdeksän vuotta kaksi kuukautta ja kolme päivää maan aikaa.

Näky Xuva -aluksessa oli lohduton. Keskushytissä makasi paikoilleen jäätyneinä koko sen miehistö. Hytin kyljessä ammotti vastakkaisilla seinillä meteoriitin repimät halkaisijaltaan yli 30 senttimetrin suuruiset aukot.

Näkymä piti yhtä maahan kauan sitten saapuneen lyhyen viestin kanssa, jossa emäaluksen kapteeni Mark Donay ilmoitti alusta kohdanneesta tuhoisasta taivaankappaleen törmäyksestä. Xuvazz2 näytti olevan muilta osin kunnossa, paitsi että kaikki oli jäätävän kylmää. Sisälämpötila aluksessa oli lähellä absoluuttista nolapistettä. Mitään ei siellä ollut tehtävissä.

Marsin kiertoradalle saapunut Xinox3 lähetti nyt laskeutumisaluksen alas punaisen planeetan pinnalle paikkaan, jossa sinne Xuvasta aikanaan irtautuneen Mars-modulin pitäisi sijaita. Niin oli, aivan tarkalleen kartalle merkitystä paikasta Xinon avaruusmatkaajat läysivät mars-pölyn peitossa hämmäyttävän kapselin. Siitä oli tullut kolmen tiedemiehen hauta avaruudessa. Siellä lepäsivät Klaus Zinzendorff, Erich Mann ja Anders Gröndal viimeisellä leposijallaan. Heidän ruumiinsa olivat säilyneet hämmästyttävän hyvin. Kasvat olivat sinisen kalpeat, mutta heidän olisi saattanut ajatella heräävän eloon lämmitetyssä huoneessa.

Lämmitetty huone. Ajatus jäi jostain syystä liikkumaan Xinon retkikunnan johtajan, solubiologi Ivan Zimmerleyn mieleen. Kun retkikunnan jäsenet olivat asettuneet uuden Mars-modulin lämpöön ja söivät illallista, Ivan toi ajatuksensa esiin. Hän halusi kokeilla yhden Marsiin kuolleen matkajan herättämistä geenimanipulaation kautta.

Ajatus herätti vilkkaan keskustelun. Lopputuloksena oli että Mars-matkat mahdollistaneen geenimanipulaatiojärjestelmän keksijä ja kehittäjän Klaus Zinzendorffin ruumis siirrettiin äärimmäistä varovaisuutta noudattaen Marsin pinnalle laskettuun hyttiin, joka sisälsi geenimanipulaatiolaitteiston yhtä henkeä varten. Tarkoitus oli ollut jättää yksi uuden retkikunnan jäsenistä Marsiin odottamaan seuraavan retkikunnan saapumista ikiunipedille nukutettuna.

Ikiuni tarkoitti tilaa, jossa geenimanipulaatiolaitteisto sai nukutettavan elimistön tuottamaan dna++ :ksi nimettyä ainetta, joka teki kaikista nukutettavan soluista rikkoutumattomia ja elinkelpoisia vielä avaruuden alle -200 celsiusasteen lämpötiloissa. Geenimanipulaatio lisäksi pysäytti nukutettavan sydämen prosessin ensimmäisessä vaiheessa ja toisessa, käännteissä vaiheessa käynnisti sen jälleen. Näin avaruusmatkaajat saatiin säilymään avaruudessa elinkelpoisina tarvittaessa satojen tuhansien vuosien pituisen ajan.

Prosessi oli tosin hidas. Vaihe uneen kesti vuoden, samoin heräämisvaihe. Pitkillä avaruusmatkoilla prosessin hitaudesta ei ollut haittaa. Aikaa oli runsaasti käytettävissä. Nyt aikaa oli juuri vuosi. Sen verran Marsissa tultaisiin viipymään ennen kotimatkaa.

Tieteellisen työn lomassa Xinox3:n miehistö seurasi tarkoin geenimanipulaatioprosessin etenemistä Klaus Zinzendorffin ruumiin kohdalla. Pidettiin lähes mahdottomana että hereillä avaruuden pakkaseen jäänyt tiedemies voitaisiin herättää. Mutta kunnioituksesta häntä ja hänen elämäntyötään kohtaan haluttiin tehdä tämä koe, johon Klaus olisi varmasti halunnut ruumiinsa luovuttaa. Ei ollut vielä tietämystä siitä miten kerran ikiunioprosessin läpikäyneen ihmisen avaruuteen elävänä jäänyt ruumis reagoisi herätysyritykseen.

Seitsemän kuukautta oli kulunut Marsissa. Kahdeksannen kuukauden ensimmäisenä aamuna hälytin pärähti soimaan Mars-modulissa. Laite ilmoitti herätettävän tiedemiehen sydämen käynnistyneen. Tieto sai aikaan ihmettelevän ilonpurkauksen koko Xinon retkikunnassa. Puhuttiin sensaatiosta ja käänteentekevistä tieteellisistä löydöistä.

Riemu Zinzendorffin ruumiintoimintojen elpymisestä vaihtui kuitenkin pian kalvavaksi epäilyksi siitä jäisikö tiedemies aivokuolleeksi. Päivät kuluivat. Pian olisi aika lähteä takaisin Maahan. Zinzendorffin aivokäyrä näytti tasaista viivaa. Tuli viimeistä edellinen päivä ennen kuin olisi pakko lähteä. Muona- ja happivarastot alkoivat olla lopussa. Sen päivän iltana Xinon miehistö pohti mitä tehdä fyysisesti heränneelle mutta aivokuolleelle tiedemiehelle.

Äkkiä aseman radio heräsi eloon. " Täällä Klaus Zinzendorff. Minulla on nälkä. Onko teillä ruokaa?"

Zinzendorffin ja aluksen miehistön kohtaaminen oli ikimuistoinen. Halattiin, itkettiin, naurettiin, keskusteltiin koko yö. Tuntui kuin ihme olisi tapahtunut. Sanan ihme kuullessaan Zinzendorff hiljeni. Hän pyysi kaikkia kuuntelemaan hetken. Tiedemies kertoi käyneensä jossain suurenmoisessa paikassa jääntyneenä ollessaan.

Se oli lämmin, kirkas ja suunnattoman kaunis paikka. Sen kauneutta ei voinut kuvailla tämän maailman sanoin, eikä sitä suloisuutta, joka huokui tuossa paikassa kaikkialla. Sieltä ei olisi tehnyt mieli lähteä pois.

Jokin kirkas olento keskusteli hänen kanssaan ja sanoi että Klaus lähetettäisiin takaisin Marsiin ja Maan pinnalle kertomaan siitä mitä hän oli nähnyt. Niin oli nyt tapahtunut. " Voitko kuvailla miltä näkemäsi olento näytti", kysyi Ivan. Klaus mietti hetken, kunnes sanoi: " Hän oli sama mies joka ilmestyi minulle ennen kuin kuolin, tai nukahdin. " " Kuka hän? " " Hänen nimensä on Jeesus Kristus."

Xinon miehistö katsoi toisiaan epäuskoisena. Klaus kertoi heille uskovan vaimonsa hänelle Marsiin mukaan antamasta pienestä paketista ja siitä löytyneestä kirjasta jossa oli Jeesuksen sanat elävästä vedestä. Klaus kertoi omasta katumuksestaan viimeisensä päivänä vanhalla Mars-asemalla ja kääntymyksestään pois tieteen jumaloimisesta elävän Luojan ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen puoleen.

" Ivan, annatko minulle Raamatun", sanoi Klaus. " Ei minulla ole sellaista." " On sinulla tuossa varastolaatikossa. Jeesus sanoi minulle niin ollessani taivaassa. Se on sinun poikasi sinulle antama ja olet ottanut sen mukaan tälle matkalle. Raamatun välissä on kirjan merkki, jossa viitataan 1. Pietarin kirjeen 1 luvun kahdeksanteen jakeeseen. "

Hiljaisuuden vallitessa Ivan avasi oman henkilökohtaisen laatikkonsa. Siellä oli hänen sinne unohtamansa pieni muovin kääritty paketti. Sen sisällä oli, niin kuin Klaus oli sanonut, Ivanin pojan Raamattu ja sen lehtien välissä viite juuri Klausin mainitsemaan jakeeseen. " Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattoman, kirkastuneen ilon vallassa. "

" Minä olen saanut käydä taivaassa ja nähdä Jeesuksen. Minut lähetettiin takaisin että tekin uskoisitte häneen vaikka ette nyt voi nähdä häntä. En minäkään nähnyt häntä ennen kuin nöyryin parannukseen ylpeydestäni. Nöyrytkää tekin. Minä en saa olla täällä kauempaa. Niin minulle ilmoitettiin. Kertokaa kiitos uskolliselle vaimolleni, jonka kautta Jumala valmisti minulle pelastuksen, ja kaikille lapsilleni. Nyt, jääkää hyvästi, toivon näkeväni teidät kerran taivaassa."

Nuo sanat lausuttuaan Zinzendorff kaatui kuolleena Mars-modulin lattialle. Hän oli poissa.

Päivän saarna 2.11.2009 ma

Tekstit

Sananlaskut 12:18

Harkitsematon sana on kuin miekanpisto, viisaan puhe on lääketta.

Jaakobin kirje 3:10

Kiitos ja kirous lähtevät samasta suusta. Tämä ei käy, veljeni!

Kalle käveli kotia kohti sydän täynnä. Millainen päivä töissä! Rakennustyömaalle toimitetuissa elementeissä oli ollut mittavirheitä. Ne oli pitänyt lähettää takaisin kahta lukuun ottamatta, ja nekin olivat teettäneet asennusporukalla koko päivän töitä. Vielä illan suussakaan ne eivät istuneet kunnolla sijoillaan.

Työmaa joutui nyt odottamaan ainakin neljä päivää uusia elementtejä. Vasta niiden asentamisen jälkeen päästäisiin rakentamaan kerrostalolle kattoa. Mikä viivästys! Mikä ajan ja ennen kaikkea rahan hävikki! Aika oli rahaa! Kalle, vastaava mestari karautti

haalareita riisuessaan vielä viimeisen tylyn sanan moisia seinäelementin tekijöitä ajatellessaan.

Sitten kotiin ja syömään ja saunaan! Saunan lauteilla työhuolet unohtuivat ja sitten luottamustoimiin! Seurakunnan julistustyön johtokunta kokoontuusi klo 18.30 seurakuntatalolla. Sinne Kalle Virtanen käveli paperinippu käsissään. Kokous aloitettiin tuttuun tapaan virren veisuulla ja puheenjohtaja pyysi julistustyön pappia pitämään hartauden. Tämä otti esiin sen viikon raamatuntekstin ja luki: "Kiitos ja kirous lähtevät samasta suusta. Tämä ei käy, veljeni!"

Sitten pappi rukoili ja muut mukana: "Jeesus Kristus, sinä tulit maailmaan tuomaan kirouksen tilalle siunauksen. Anna meidän olla siunauksena siellä missä elämme ja teemme työtämme. Anna meidän nähdä elämä ympärillämme, ja myös oma itsemme, sinun siunaavalla katseellasi. Silloin näemme avarasti ja oikein." Amen. Kokous oli tällä kertaa lyhyt. Käsiteltiin viime vuoden toimintakertomus ja sovittiin seuraavasta kokouksesta. Iltavirren jälkeen lähdettiin kotiin.

Aamulla Kalle Virtasen verenpaine nousi hänen ajaessaan työpaikalleen. Mitä hän osaisi antaa tänään rakennusmiehille tehtäväksi? Ja entä mitä hän sanoisi vastaavana mestarina rakennusliikkeen johdolle? Siellä oltiin hitaita ymmärtämään viivytyksiä, ja Kalle oli niistäkin vastaavana mestarina vastuussa. Työmaalla Kallea odotti pirisevä puhelin. Elementtifirman johtaja soitti ja kysyi mitä tehdään? He olivat tarkistaneet palautetut elementit ja ne olivat prikulleen firman saamien piirustusten mukaisia.

Kalle muisti silloin jotain. Päivänä jolloin piirustukset lähtivät betoni-yhtiöön, oli ollut esillä myös pian rakennettavan toisen lähes samanlaisen kerrostalon piirustukset. Oli ollut kiire. Ei kai osa piirustuksista ollut vaihtunut keskenään? Kalle lähetti sähköpostilla kyseisten elementtien rakennepiirustukset elementtifirmaan ja pian tuli vastaus. Kyllä, viallisiksi luullut elementit kuuluivat tuohon vielä aloittamattomaan kerrostaloon.

Kalle muisti vielä jotain. Oli ollut kiire lomalle ja tavanomainen huolellisuus oli päässyt häneltä tuona helteisenä kesäpäivänä unohtumaan. Ei kai hän itse ollut aiheuttanut sekaannusta? Kallen muisti palautui ja hän punastui korviaan myöten. Kyllä, hän itse oli kiireissään ja lomatohkeissaan lähettänyt eteenpäin väärät

rakennepiirustukset. Mitä hän nyt tekisi? Latelisi valkean tai tummemman valheen selitykseksi omille esimiehilleen ja rakennusporukalleen?

Silloin Kalle Virtasen mieleen tuli eilinen raamatunkohta ja rukous: " Anna meidän nähdä elämä ympärillämme, ja myös oma itsemme, sinun siunaavalla katseellasi. Silloin näemme avarasti ja oikein."

Nyt oli oltava rehellinen. Kalle soitti rakennusyhtiön johtajalle ja kertoi virheestään. Siellä suhtauduttiin rehellisyyteen arvostavasti ja kunnioittavasti, ja todettiin myös asioiden olevan niin, että työmaa olisi joutunut seisomaan joka tapauksessa, sillä kattorakenteitten toimitus oli myöhässä. Virtaselta ei tulaisi vaatimaan korvauksia viivästyksestä, ja nyt sopimattomat elementit eivät tulisi menemään hukkaan.

Kaikki oli hyvin. Puhelimen suljettuaan Kalle huokasi syvään ja katsahti kiitollisena taivasta kohti. Kun Kalle selitti tilanteen omalle rakennusporukalle, seurauksena oli myhäilyä ja ymmärtäväisiä hymyjä. Sattuihan sitä näemmä herroillekin mokia, ja Kalle Virtanen oli ollut tähän saakka hyvä ja väkeään ymmärtävä työmaan johtaja. Nyt oli työmiesten vuoro ymmärtää tätä. Kaikkihan joskus erehtyvät.

Päivän saarna 3.11.2009 ti

Tekstit

Valitusvirret 3:31-32

Mutta Herra ei hylkää, ei hylkää iäksi. Vaikka hän kurittaa, hän myös armahtaa, suuri on hänen laupeutensa.

2. Tessalonikalaiskirje 3:16

Itse rauhan Herra suokoon teille rauhan, aina ja kaikin tavoin. Herra olkoon teidän kaikkien kanssa.

Riku istui ikkunan luona ja katsoi miten isä astui viimeistä kertaa autoon. Auton kaartaessa pihasta tielle Rikun silmät täyttivät kyyneleillä ja hänen suunsa vääntyi itkuun. Isä oli poissa. Oli sanonut että nyt riittää elämä tässä perheessä. Hyvästi!

Aamulla Riku heräsi painajaismaisessa tunnelmassa. Oliko hän hereillä vai ei? Oliko hän kotona vai ei? Isä on poissa, ikuisesti poissa. Aurinko ikkunasta paistoi murheellisena sisään keittiöön, kun Riku koetti syödä aamupalaansa. Sisko Anni istui hiljaa pöydän toisella puolella.

Äiti koetti olla urhean näköinen, mutta hänen silmänsä olivat punertavat ja väsyneen näköiset. Äiti oli varmasti itkenyt. Häntä piti lohduttaa. Riku nousi ja puki ulkovaatteet päälleen ja halasi äitiään ja siskoaan ja lähti kouluun pää kumarassa tietä tuijottaen.

Matkalla hänen seuraansa liittyivät Ville ja Sami, jotka hänen laillaan pelasivat jääkiekkoa. He puhuivat innostuneina siitä miten he lähtisivät ensi viikonloppuna pelimatkalle. Samin ja Villen isät tulisivat mukaan avustajiksi ja valvojiksi. "Entä sinun isäsi?" Rikun kurkkua kuristi ja silmät sumenivat. Hän ei kyennyt vastaamaan vaan tokaisi itsekin itsestään yllättyneenä: " Mitä te saatanan tunarit tuijotatte! En minä tiedä!"

Sitten Riku ryntäsi juoksuun ja pinkoi yhtä kyytiä koululle Samin ja Villen jäädessä tuijottamaan häntä hämmästyneenä. Koulussa Riku vältteli koko päivän kavereitaan, ettei hänen olisi tarvinnut kertoa isän kotoa lähtemisestä. Hän oli inhottava ja kiroili heille vastaukseksi, mikä ei ollut lainkaan hänen tapaistaan.

Viimein puuduttavan pitkä koulupäivä päättyi ja Riku raahautui kotia kohti. Hänellä oli paha olla. Kotona äiti istui keittiön pöydän luona oudon kumarassa asennossa. Riku säikähti. Ei kai äiti ollut kuollut? Silloin äiti nosti päätään ja mokelsi jotain epäselvästi. Äiti oli juovuksissa! Rikun sydän tuntui halkeavan tuskasta. Hänen rakas äitinsä makasi pöytää vasten ja näytti sotkuiselta eläimeltä.

Missä sisko? Rikun hätä vain kasvoi. Sisko Anni löytyi kätkeytyneenä peiton alta omasta huoneestaan. Hänen kasvoissaan oli verestävä jälki. Äiti oli lyönyt häntä kun hän yritti ottaa tältä pullon pois.

Silloin Rikun sisimmässä jokin ratkesi. Hän ryntäsi huutaen keittiöön ja takoi äitiään ja huusi tälle: " Senkin sika! Siskoani et lyö. Häivy siitä! Ulos talosta!"

Äiti oli Rikua paljon suurempi ja vahvempi ja huitoi poikansa pois, nousi ylös ja humalan turruttamana kompastui kynnykseen. Äidin pää osui ovenpieleen ja hän kaatui ja löi huulensa rikki hampaisiinsa ja jäi siihen makaamaan verta suusta valuen. Oliko äiti kuollut? Riku ryntäsi paniikissa ensin ulos ja sitten takaisin. 112 vastasi ja ambulanssi tuli. Ja tulivat myös viranomaiset.

Riku ja Anni löysivät itsensä lastenkodista, jonne heidän pitäisi jäädä kunnes äitinsä tilanne selviäisi.

Äiti toipui pian mutta ei päässyt irti alkoholista. Helvetti alkoi Rikun ja Annin elämässä. Tilanne kotona meni niin pahaksi että lapset piti ottaa pois äidiltä ja sijoittaa toiseen perheeseen.

Uudessa kodissa Riku oli pitkän aikaa hankala. Hän ei tahtonut totella sääntöjä. Huusi, kiroili, joskus pyrki lyömään ja rikkoi jonkin tavarankin. Annilla oli helpompaa, sillä hän ystävystyi pian uuden perheen lapsen Ninan kanssa. Rikun tuska oli niin suuri, että sen purkamiseen ja hänen olonsa helpottumiseen kului pitkä aika. Viimein hän alkoi kokea olonsa turvallisiksi kärsivällisten ja ystävällisten sijaisvanhempien luona.

Hänen entinen valoisuutensa ja ystävällisyytensä palasi. Surutyö omien vanhempien menettämisestä pääsi uuteen vaiheeseen.

Noin puolentoista vuoden kuluttua sijaiskotiin muuttamisen jälkeen Riku heräsi kerran tavallista aikaisemmin. Hän nousi ylös ja meni keittiöön ja jääkaapille haukkaamaan jotain syötävää. Menessään hän huomasi valon palavan pienessä vierashuoneessa. Riku kurkisti sisään ja pelästyi. Hänen kasvatusisänsä makasi sängyn laita vasten kuin sairauskohtauksen saaneena. Riku säikähti ja riensi auttamaan. Hänen kasvatusisänsä havahtui ja kertoi ettei ollut mitään hätää.

" Miksi sitten olet hereillä tähän aikaan ja tässä huoneessa ja polvillasi sänkyä vasten? " Riku kysyi. " No, voinhan minä kertoakin. Minulla ja vaimollani on tapana nousta vuoroaamuin rukoilemaan sinun ja kaikkien lastemme puolesta, että teillä olisi hyvä olla ja että osaisimme rakastaa ja neuvoa teitä. Pyydämme taivaan Isän siunausta ja varjelusta teidän elämäänne ja koko perheen elämään", kertoi kasvatusisä. " Saanko edelleenkin rukoilla puolestasi?"

Riku ei vastannut ja lähti huoneesta hämmentyneenä. Rukous, taivaan Isä. Rikun tunteet risteilivät sekavina. Hän oli kyllä vaistonnut että tässä kodissa oli turvallista ja hyvä olla, mutta että Jumala, taivaan Isä. Hänen oma isänsä oli hylännyt hänet ja koko perheen, ja äiti oli sortunut viinaan. Voisiko Isä taivaassa olla omaa isää parempi? Kuuliko taivaassa kukaan vai oliko puhe Jumalasta pötyä?

Aikaa kului ja tuli jouluku. Se oli kolmas jouluku Rikulla ja Annilla uudessa kodissa. Aattona hänen kasvatusvanhemmillaan oli tapana lukea ääneen jouluevankeliumi. Niin tehtiin nytkin. Riku kuunteli sanomaa Joulun Lapsesta itsekin hämmästyen keskittymistään. Hän ymmärsi jotain uutta. Jumalalla oli Poika joka tuli taivaasta ihmiseksi. Oli hän kuullut tämän ennenkin, mutta nyt asia kiinnitti hänen huomionsa. Rikukin oli isän poika. Voisivatko nämä pojat, Jeesus ja hän, tulla toisilleen ystäviksi?

Kun vanhemmat tulivat myöhään jouluaattoiltana Rikun ja Annin huoneeseen toivottamaan heille hyvää yötä, pyysi Riku kasvatusisänsä tulemaan aivan sängyn viereen ja kysyi häneltä mitä hän ajatteli Jeesuksesta. Kasvatusisä kertoi nyt omasta lapsuudestaan. Hän oli jäänyt isästään orvoksi tämän kuoltua sodassa. Kotona oli ollut puutetta kaikesta aineellisesta, mutta siellä äiti oli opettanut lapsensa turvautumaan Hyvään Paimeneen. Kasvatusisä kertoi oppineensa luottamaan Jeesukseen parhaana ystävänsä. Hän elää. Hän ei jätä minua koskaan ja häneen voin aina luottaa".

"Nyt Riku ja Anni, hyvää yötä! Kauniita unia!" Riku mietti ennen nukahtamistaan sitä mitä kasvatusisänsä oli kertonut Jeesuksesta. Voisiko olla niin kuin kasvatusisä oli sanonut ja välittäisikö Jeesus Rikusta ja Annistakin?

Eräänä päivänä Riku sanoi kasvatusisälleen: " Saat rukoilla minunkin puolestani." Kasvatusisä hymyili iloisesti ja kyöneleitä valui hänen poskilleen. " Varmasti rukoilen, Riku, varmasti."

Päivän saarna 4.11.2009 ke

Tekstit

Psalmi 34:5

Minä käännyin Herran puoleen, ja hän vastasi minulle. Hän vapautti minut kaikesta pelosta.

Markus 9:24

Sairaan pojan isä huusi: "Minä uskon! Auta minua epäuskossani!"

Rauno ja vaimonsa Liisa lähtivät marjastamaan.

Paikka oli heille uusi, tuttavankertoma sekametsä. Mustikoita todella oli! Innokkaat poimijat kahmoivat astioihinsa sinisen mustia marjoja riemumielin, ja siirtyivät aina uuteen mehevään paikkaan, kunnes kaikki astiat olivat täpö täynnä marjasaalista.

"No, mihin suuntaan me nyt lähdemme jotta pääsemme autolle?" kysyi Liisa mieheltään. "Sinullahan on niin hyvä suuntavaisto." "No, tuonne päin", sanoi Rauno ja osoitti kohti korpea. Sinne mentiin ja marssittiin niin että hiki virtasi kummanakin marjahain selästä. Tietä ja autoa vain ei alkanut näkyä. Sitten vastaan tuli jyrkkä rinne, jota he eivät taatusti olleet nähneet aikaisemmin.

"Voi voi", sanoi Liisa. "Emme kai ole eksyksissä?" "Älä hätäile. Nyt tiedän, tuonne päin", lausahti Rauno. Vaan pian Raunon täytyi tunnustaa heidän olevan eksyksissä. Auringostakaan ei ollut apua suunnan määrittelyssä kun se oli paksun pilvipeitteen takana. "Mitenkäs sinä nyt näin? Sinullahan on aina ollut mielestäsi hyvä suuntavaisto", ajatteli Liisa ääneen.

"Vai mielestäni", vastasi Rauno harmia äänessään. "Sinä se vasta olet hyvä suunnistamaan!" "No no, ukkokulta", lepytteli Liisa miestänsä. "Voihan sitä sattua näin kokeneellekin metsän samoajalle oudossa maastossa. Me olimme niin innokkaita poimimaan, että suunnan tarkastelu taisi päästä unohtumaan." "No mikä neuvoksi?" kysyi Rauno. "Eipä hätää, tässä on tyttärempä Marin kompassi. Hän opetti minut käyttämään sitä", kommentoi Liisa ylpeänä.

"Katsotaas nyt, auto on tuo...oossa suunnassa." Liisa lähti kävelemään kompassin osoittamaan suuntaan eikä Raunon auttanut muuta kuin seurata perässä. Pariskunta kulki hyvä tovin ja toisenkin. Ei vain tullut mitään tuttua maaston kohtaa tai tietä ja autoa näkyviin. Suo sen sijaan siinsi näköpiirissä.

"No, eipä kompassi tainnut tietää, vai etkö osakaan käyttää sitä?" kysyi Rauno Liisalta. Liisan oli tunnustettava että hänen suunnistuskeinonsa olivat lopussa. Kännykkäkään ei ollut mukana näillä aina ennen metsästä pois osanneilla marjastajilla. Raunolle ja Liisalle alkoi tulla vilu ja hätäkin, sillä Raunon sydänlääkkeet ja Liisan verenpainelääkkeet olivat autossa.

"Nyt ei auta kuin kääntyä taivaan Isän puoleen", huokasi Rauno itsetuntoonsa kolauksen saaneen ihmisen äänenpainoin. "Onneksi meillä on aina hänet mukana. Taisin unohtaa sen ja luottaa liikaa itseeni.

Rukoillaan. Rakas taivaan Isä, näet että olemme eksyksissä metsässä. Emme osaa täältä pois ilman sinun apuasi. Auttaisitko meitä Poikasi Jeesuksen tähden. Aamen.”

Rauno ja Liisa odottivat. Sitten kuului jonkin matkan päästä puhetta. Rauno ja Liisa hihkuivat kaikella äänellään kunnes saivat vastauksen. Heitä kohti käveli kaksi miestä. He kertoivat tullessa etsimään metsästä malmikiviä ja olivat juuri tulleet metsään. He lähtivät auttamaan väsyneet marjastajat saaliineen tielle ja auton luo, jonka kivien tutkijat olivat äsken nähneetkin. Rauno ja Liisa kiittivät miehiä avusta ja ajoivat runsaan marjasaaliinsa kanssa kotiin huojentunein mielin.

Rauno kysyi Liisalta, oliko tätä pelottanut metsässä.” Kyllä, siinä vaiheessa kun emme kummatkaan osanneet tietä kotiin ja olisi pitänyt olla pian autossa ottamassa lääkkeitä. Mutta kun rukoilit, niin pelkoni katosi. Entä sinä?” ” Pelkäsin minäkin, mutta en osannut rauhoittua ennen kuin kuulin malminetsijöiden äänen. Mutta tässä ollaan, matkalla kotiin! ”

Päivän saarna 5.11.2009 to

Tekstit

1.Mooseksen kirja 2:15

Herra Jumala asetti ihmisen Eedenin puutarhaan viljelemään ja varjelemaan sitä.

Luukkaan evankeliumi 12:42-43

Herra vastasi: "Kuka on uskollinen ja viisas taloudenhoitaja, sellainen jonka isäntä asettaa huolehtimaan palvelusväestään ja jakamaan vilja-annokset ajallaan? Autuas se palvelija, jonka hänen isäntänsä palatessaan tapaa näin tekemästä!

Jannen polkupyörän ketju rahisi suojustaan vasten hänen polkiessaan metsätietä mökiltä kaupunkiin. Tien varrella hän näki jälleen metsäkoneen, jolla oli korjattu puita jonkin metsänomistajan palstalta.

Kone oli ilmeisesti huollettavana, kun sen ympärillä seisoivat useampi mies. "Hetkinen", Janne ajatteli. "Onpa outoa kun miehet eivät tee mitään. Seisoivat vain koneen eri puolilla kuin vartiossa ettei kukaan pääsisi koneen luo. Nuuh nuuh..

Mistä tulee voimakas moottoriöljyn haju?" Janne kummastutti. Sitten hänen mieleensä nousi epäily. "Eivät kai ole laskemassa koneen öljyä maahan, ja väistämässä siten vaivan jäteöljyn kuljettamisessa?"

Janne alkoi harmittaa, mutta ei uskaltanut mennä koneen luo kysymään, sillä miehet koneen ympärillä viestittivät synkeillä ilmeillään ja eleillään: älä tule lähemmäs. Jannen tullessa takaisin mökille kone miehineen oli jo poissa, mutta tielle saakka leijui edelleen voimakas ja inhottava öljyn haju. Miten oli? Oliko Janne päätellyt oikein? Janne ei voinut todistaa suoraan ajatuksiaan oikeiksi mutta miesten kummallinen vartio koneen ympärillä ja tuo voimakas haju viittasivat luonnonsuojelurikoksen suuntaan.

Sitten Jannen oma omatunto alkoi kolkuttaa. Olipa häneltäkin mennyt maahan mopon bensaa ja moottoriöljyä kulkupeliään huoltaessaan ja moottorisahan polttoainetta raivatessaan kesämökin ympäristöä. Tosin ei Janne ollut tahallaan loiskuttanut öljytuotteita luontoon mutta oli ollut huolimaton. Entä sitten moottorisahan teräketjuöljy? Päätyihän se kuitenkin lopulta luontoon, ja entä lannoitus, jota heidänkin metsäpalstalleen oli tehty? Kulkeutuiko osa siitä ojen kautta vesistöön rehevöittäen sitä? Janne huokasi. Luonnossa oli paljon suojeltavaa.

Ja ei kai ollut niin että useimmiten ihmisten halu päästä helpommalla ja halu tienata enemmän rahaa saivat aikaan luonnon saastumisen. Janne pudisti päätään ja polki eteenpäin mökkitietä. Pyörän ketju rahisi jälleen rytmikkäästi suojaansa vasten Jannen polkiessa. Rämminään hävisi Jannen pohdintakin. Ei jaksanut ajatella suuria asioita määräänsä enempää kerrallaan.

Herra Jumala asetti ihmisen Eedenin puutarhaan viljelemään ja varjelemaan sitä.

1.Mooseksen kirja 2:15

Päivän saarna 6.11.2009 pe

Tekstit

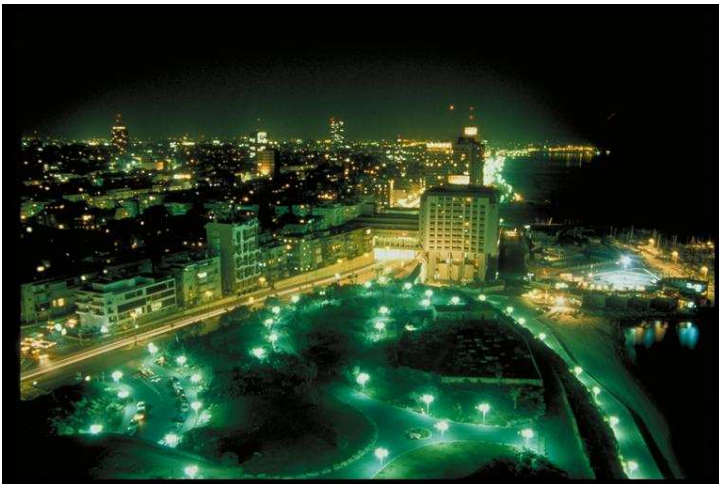
Jesaja 43:18-19

Älkää enää menneitä muistelko, älkää muinaisia miettikö!

Katso: minä luon uutta. Nyt se puhkeaa esiin -- ettekö huomaa?

Filippiläiskirje 3:13

Jättäen mielestäni sen, mikä on takanapäin, ponnistelen sitä kohti, mikä on edessä.

Lentokone laskeutui renkaat kitkasta vingahtaen öiselle Tel Avivin lentokentälle. Koneesta astui muiden matkustajien joukossa alas Lev Jikobovich, joka oli ollut Israelissa viimeksi viisikymmentä vuotta sitten, vuonna 1951. Silloin hän oli ollut 23-vuotias tumma nuori mies.

Lev oli syntynyt isiensä Pyhässä Maassa ja oli siis sabra, jolla oli Israelin kansalaisuus syntymästään saakka. Hän oli elänyt kuitenkin siihenastisesta elämästään ehdottomasti suurimman osan poissa Israelista, etupäässä Euroopassa, mutta viettäen joitain vuosia myös USA:ssa.

Siellä Lev ei ollut tuntenut oloaan kotoisaksi. Maa oli joka suuntaan suuri ja ihmiset suurisuisia ja ajattelivat aina vain menestystä, rahaa ja rikastumista. Lev ei voinut kieltää etteikö pohjoisamerikkalainen elämäntapa ja asenne olisi ollut dynaaminen ja eteenpäin pyrkivä kuin vuolas virta, mutta missä oli sen syvyys?

Euroopassa kadut olivat kapeampia ja leipä myös, mutta Lev koki olevansa enemmän kotonaan sen vanhaa kulttuuria ja historiaa uhkuvassa henkisessä ilmapiirissä ja lämmössä. Sieltä olivat hänen vanhempansa muuttaneet tulevan Israelin alueelle ennen toista maailmansotaa.

Levistä tuli kirjailija ja toimittaja, jolla oli vaimo ja kolme lasta. Lapset olivat lentäneet kotipesästä oman elämänsä oksille jo kauan sitten. Levin vaimo oli kuollut keuhkokuumeeseen viime talvena kovilla pakkasilla. Hän oli kylmettynyt ja saanut kovan kuumeen josta tuli hänen kuolintautinsa.

Nyt Lev oli jälleen yksin, aivan kuin silloin kun hän lähti köyhästä ja levottomasta Israelista etsimään onneaan muualta, missä olot olisivat vakaat ja tarjoaisivat hänelle etenemismahdollisuuksia. Niitä elämä ja Jumala oli hänelle suonut. Hän oli varakas, ja arvostettu ympäri Eurooppaa kirjailijana ja tutkivan journalismin puolestapuhujana ja toteuttajana.

Vaimonsa kuoltua Lev Jikobovich oli päättänyt palata Israeliin selvittämään sukunsa vaiheita ja sen sijoittumisesta Israeliin ja sen hierarkiaan, nyt kun hänellä oli aikaa. "Jospa Jumala ja isieni maa valmistaisivat sieluuni sen kaipaaman levon", Lev ajatteli astuessaan sisään lentoterminaaliin.

Lev hämmästyí astuessaan lentoasemalta aamuvarhaiselle kaupungille. Hän ei tunnistanut näkymää verratessaan sitä viidenkymmenen vuoden takaiseen maisemaan. Hän näki edessään vauraan ja vilkkaan nykyaikaisen kaupungin. Levin lähtiessä maasta nuorena aikuisena hän oli jättänyt taakseen takapajuisen, pölyisen, pienen pieniä taloja siellä täällä päällään kantavan alueen, jota hädin tuskin saattoi nimittää asutuksi.

Israel oli noussut uudelleen perustamisensa jälkeen uskomattomaan kukoistukseen. Ennen niin paljaat ja ruskean punaista maata hohtavien kukkuloiden rinteet kasvoivat nuorta ja vanhempaa metsää. Oli kukkaistutuksia, oli hedelmäpeltoja, joissa appelsiinit, luumut ja monet muut hedelmät pilkottivat kypsyvinä vehreiden puitten lehvämeren seassa. Oli komeita taloja, upeita hotelleja ja kylpylöitä, ravintoloita ja ruokakauppoja.

Maan asukkaat näyttivät hyvinvoivilta ja elämänhaluisilta ja kaupungilla liikkuesssa kuuli jatkuvasti miten maahanmuuttajat opettelivat uuden kotimaansa kieltä, hepreaa. Lev osasi sitä myös, mutta heperan puhuminen sujui häneltä kangerrellen vähäisen käytön vuoksi. Illalla Lev meni konserttiin, ja nautti suuresti kuullessaan taidokkaasti esitettyä ja elävästi tulkittua klassista musiikkia ja perinteistä israelilaista kansanmusiikkia. Lev tajusi kaivanneensa Israeliin koko aikuisikänsä, mutta hänen kunnianhimonsa ja ylpeytensä olivat peittäneet hänen kaipauksensa.

Istuessaan syömässä illallista ravintolassa konsertin jälkeen Lev teki sydämessään inventaariota ja päätyi katuen tunnustamaan Jumalalle laiminlyöntinsä isiensä maata ja kansaa kohtaan. Lev koki eläneensä elämänsä vain itselleen, mikä oli hänen kansansa vanhojen ihanteiden vastaista. Jjuutalaisena hänet oli kasvatettu näkemään itsensä osana yhteisöä ja palvelemaan sitä niillä lahjoilla joita hän oli Jumalalta saanut. Niin hän ei ollut kuitenkaan tehnyt.

Lev päätti elää elämänsä jäljellä olevat vuodet niin kuin elää piti. Hän painoi päänsä rukoukseen ja pyysi isiensä Jumalaa johdattamaan hänen jäljellä olevat askelensa niin ettei yksikään niistä menisi hukkaan. Kohottaessaan päänsä rukouksesta Lev Jikobovich huomasi tuijottavansa häntä kohti kumartuneita ystävällisiä kasvoja. Ne osoittautuivat kuuluvaksi hänen isänsä veljenpojalle Zville, joka oli tunnistanut Levin tämän mukanaan kuljettamansa salkun kyljessä olevasta nimestä Antarillon, joka oli Levin viimeisimmän kirjan nimi. Zvi osoittautui Levin kirjojen ystäväksi. Sukulaisten tapaaminen oli lämmin ja sydämellinen. Levin oli suorastaan pakko yöpyä Zvin kotona tämän sitä vaatiessa.

Nyt Levin tutustuminen Israeliin alkoi toden teolla. Hän myös tutustui ilmiöön, jonka olemassaolosta hänellä ei ollut ollut aavistustakaan. Se oli messiaaniset juutalaiset, jotka uskoivat Jeesuksen olevan Raamatun lupaama Messias. Myös Zvi ja hänen vaimonsa ja lapsensa kuuluivat tällaiseen seurakuntaan. Sukulaistensa kautta Levin elämässä alkoi nyt kausi, jolloin hän etsi voimakkaasti hengellisiä juuriaan. Hän tutustui Jeesukseen ja tämän opetukseen Uudessa Testamentissa, ja löysi sieltä aidon juutalaisen miehen ja maailmankuvan. Aikansa pohdittuaan Lev uskaltautui rukoilemaan Jeesusta Jumalanaan ja tuli vakuuttuneeksi sukulaistensa tavoin että Jeesus on todella Israelin Jumalan lupaama Messias, joka hallitsee ikuisesti kuningas Daavidin valtaistuimella.

Älkää enää menneitä muistelko, älkää muinaisia mieltikö! Katso: minä luon uutta. Nyt se puhkeaa esiin -- ettekö huomaa?

Jesaja 43:18-19

Päivän saarna 7.11.2009 la

Tekstit

Psalmi 17:8

Varjele minua niin kuin silmäterääsi.

Luukkaan evankeliumi 12:7

Teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu. Älkää siis pelätkö.

Pikku Untoa oltiin nukuttamassa yöunilleen. "Äiti, minua pelottaa", sanoi Unto. "Mikä sinua pelottaa?" kysyi äiti. "Tuo musta varjo tuolla nurkassa." "Ei siinä ole pelättävää", vastasi äiti ja sytytti huoneeseen valon. Valossa näkyi että musta oli Unton tummanvihreä villapaita tuolin selkämyksellä huoneen nurkassa. "Näetkö nyt, ei täällä ole mitään pelättävää." Unto rauhoittui, ja äiti sammutti valon ja alkoi lukea kirjaa Afrikasta.

Siinä kerrottiin suomalaisesta lähetystyöntekijästä, joka asui jossain Afrikan maassa pienessä majassa. Kerran illalla hänen luokseen tuli aseistettu rosvo. "Tämä taitaa käydä liian jännittäväksi," sanoi äiti Untolle ja sulki kirjan." Ei minua yhtään pelota, lukisitko vielä", pyysi Unto." No oletpa sinä nyt rohkea", ihmetteli äiti." No niin, rosvo kertoi hänen aikoneen tovereineen tappaa lähetin ja viedä hänen omaisuutensa. He eivät olleet kuitenkaan uskaltaneet nähdessään kuusi aseistettua vartijaa lähetin majan ympärillä."

"Missä ne vartijat nyt ovat?" kysyi rosvo. Lähetystyöntekijä oli ihmeissään. Ei hänellä ollut tietääkseen yhtään vartijaa.

Hän ja rosvo keskustelivat jonkin aikaa ja sitten rosvo lähti pois. "Minä tiedän", sanoi Unto-poika varmallalla äänellä. "Ne vartijat olivat enkeleitä." "Jaa, niinkö", kommentoi äiti hiukan epäuskoisella äänellä. Äiti jatkoi lukemista. Kirjassa kerrottiin lähetin saaneen jonkin aikaa tuon tapauksen jälkeen postia Suomesta. Terveisiä tuli muun muassa miesten lähetyspiiriltä, joka oli muistanut sen ja sen viikon kokoontumisessa rukouksin lähettiä. Silloin oli ollut koolla kuusi miestä. Lähetin alkoi laskea ajan kulua ja tajusi että miehet olivat rukoilleet juuri silloin kun vartijat oli nähty hänen asuntonsa ympärillä.

"Siinä näet", sanoi Unto äidilleen. "Jumala lähetti enkelit vartioon kun miehet rukoilivat sitä." "Niin kai se sitten on", vastasi äiti hiljaa. Untoa oli alkanut kovasti haukotuttamaan ja pian hän nukkui syvää ja levollista unta.

Teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu. Älkää siis pelätkö.

Luukkaan evankeliumi 12:7

Päivän saarna 8.11.2009 su

Tekstit

4. Mooseksen kirja 6:26

Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan.

2. Korinttilaiskirje 13:13

Tulkoon teidän kaikkien osaksi Herran Jeesuksen Kristuksen armo, Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen yhteys!

Anton Paulo oli päässyt asumaan lähetyksen kotiin. Anton oli orpo, vailla isää, jota hän ei ollut koskaan nähnyt ja vailla äitiä, joka oli hylännyt hänet Antonin ollessa 5-vuotias. Anton oli löydetty Sao Paulon keskustan lähellä sijaitsevan varastoalueen läpi kulkevasta viemäritunnelista nälkiintyneenä ja kovassa kuumeessa.

Onko totta että saan jäädä tänne niin pitkäksi aikaa kun haluan? kysyi Anton istuessaan sängyn laidalla, ja katseli epäuskoisena hänelle ystävällisesti hymyilevää naista, joka oli tullut keskustelemaan Antonin kanssa tämän toivuttua kuumeesta.

Se on totta. Emme lähetä pois ketään, joka on kerran otettu Toivontaloomme asumaan. Saat olla täällä siihen saakka kunnes olet täysi-ikäinen. Siihen on vielä aikaa 13 vuotta. Siinä vaiheessa olet varmaankin oppinut jonkin ammatin, ja pääset itsenäisen elämän alkuun. Aina saat kuitenkin palata tänne jos haluat. Toivontalo on tästä lähtien sinun oikea kotisi.

Anton katsoi naista suoraan silmiin. Eihän hänelle vain valehdeltu? Nainen, Maria, joka oli kodin johtajatar, arvasi Antonin ajatukset. Ole huolehti. Olemme täällä kodissa vakavissamme sinun suhteesi. Katso, tässä ovat viranomaisten allekirjoittama ja leimalla vahvistama todistus. Kukaan ei tule vaatimaan sinun muuttamistasi täältä pois. Lepää, syö ja nuku vähän aikaa. Illalla on kodissamme hartaus. Tule sinne mukaan.

Anton jaksoi juuri ja juuri kävellä kodin ruokasaliin, joka toimi myös olohuoneena. Kaikki istuivat lattialla matoilla. Paikalla olivat kaikki kodin asukkaat, viisitoista lasta ja neljä työntekijää. Yksi heistä, vanha, ryppyinen ja laiha täti otti käteensä Raamatun ja luki sieltä kertomuksen jossa Jeesus otti syliinsä lapsia ja siunasi heitä.

Täti kertoi kuka Jeesus on ja että erityisesti lapset ovat hänelle tärkeitä ja rakkaita. Sitten täti jatkoi ja esitteli kaikille Antonin ja pyysi tämän tulemaan luokseen. Täti selitti että koska Anton on kodin uusi asukas, he haluavat tänä iltana siunata erityisesti häntä. Anton sai istuutua tädin syliin.

Kaikki salissa olevat kerääntyivät Antonin ympärille ja täti ja he kaikki asettivat kätensä Antonin ylle ja siunasivat häntä Herran siunauksen sanoin ja päättivät rukouksen sanoihin: Tulkoon sinun osaksesi Anton, Herran Jeesuksen Kristuksen armo, Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen yhteys!

Anton ei ymmärtänyt siunauksen sisällöstä kuin osan, mutta hänen tuli sen aikana hyvä ja lämmin olla. Huoli ja alakuloisuus hävisivät jonnekin ja tilalle virtasi turvallisuus ja levollinen olo. Häntä alkoi nukkua ja hänet kannettiin vuoteeseen.

Aamulla hänen teki mieli kysyä mitä siunausrukous tarkoitti. Maria selitti heidän rukoilleensa, että Anton saa kokea että Jeesus hyväksyy hänet sellaisenaan ja antaa hänelle joka päivä kaikki synnit anteeksi. Että Anton saa vakuuttua siitä että Jumala rakastaa häntä eikä koskaan hylkää häntä. Että Anton saa kokea Jumalan Pyhän Hengen antaman rauhan ja levon joka päivä sydämessään. Että Anton saisi kokea olevansa aina täysin turvassa.

Tätä kaikkea oltiin rukoiltu eilen Antonin puolesta. Anton nyökkäsi. Saada kokea olevansa aina täysin turvassa. Se kuulosti hyvältä. Sitä hän kaipasi, halusi ja toivoi koko sydäimestään.

Päivän saarna 9.11.2009 ma

tekstit

Jesaja 9:1

Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus.

1.Tessalonikalaiskirje 5:5

Paavali kirjoittaa: "Te kaikki olette valon ja päivän lapsia."

Matti Tiainen teki kuolemaa. Hän oli vanha mies. Kenties kahdeksankymmentä vuotta, kenties kahdeksankymmentä viisi vuotta oli hänen ikänsä. Tarkkaa synnyinvuottaan hän ei tiennyt.

Matin lapset ja lastenlapset, tai ne heistä, jotka olivat jääneet eloon, olivat kokoontuneet hänen kuolinvuoteensa ympärille vanhaan savupirttiin, jonka Matti oli omin käsin rakentanut perheensä suojaksi kauan sitten.

Matilla oli kuume joka rahisi hänen keuhkoissaan. Hän näki päreen heikossa valossa lähellä hahmoja ja kuuli tuttuja ääniä jotka kumisivat hänen korvissaan oudosti kuin kaikuvassa luolassa. Sinäkö siinä Liisa? Oletko sinä Juhani.. vanha isä ja isoisä lausui vapisevalla äänellä jokaisen perheenjäsenensä nimen, myös heidän, jotka nälkä ja taudit olivat tappaneet.

Katovuodet olivat koetelleet Matin perhettä kovalla kädellä. Kahdeksasta lapsesta oli menehtynyt viisi, ja vanhimpien lasten Liisan ja Juhaniin lapsista kolme, nuorimmaisen Laurin vaimo ja kaksi lapsista. Myös Matin vaimo Anna oli saateltu haudata kahdeksan vuotta sitten, kun puute oli ankarimmillaan, eikä pettuleipääkään enää tahtonut riittää ruoaksi.

Nyt ajat olivat paremmat, mutta elämä salomailla oli yhä taistelua elämästä ja kuolemasta. Kalman tuntu leijui elämän yllä. Toivo tulevaisuudesta oli aika ajoin vähällä kadota talven pakkaseen ja tuiskuun ja lyhyen kesän epävarmaan antiin.

Matti oli totisesti saanut maistaa elämää kyllikseen. Hän oli valmis kuolemaan ja oli tehnyt tilit selväksi Jumalan kanssa. Matti ryki voimakkaasti kunnes sai viimein esitettyä pyynnön jonkun lukea Raamatusta ääneen profetian Joulusta. Olihan adventtiaika pian alkamassa. Liisa, Matin esikoislapsi luki kuuluvalla äänellä Isosta Kirjasta:

"Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus."

Matti kuunteli lukemista keskittyneesti. Liisan lopetettua tuli pirtissä aivan hiljaista. Matti käänsi kasvonsa kohti taivasta ja huokasi hiljaa: "Näettekö lapset, mikä kirkkaus. Minä näen hänet. Nyt Jeesus saapuu."

Matin katse oli suunnattu näkymätöntä maailmaa kohti. Hän oli täysin keskittynyt näkemäänsä. Merkillinen kirkkaus valaisi Matin kasvot. Kirkkaus loisti niin että muutkin tuvassa olijat huomasivat sen.

Vähitellen kirkkauden hohde himmeni ja kun lapset jälleen katsoivat Mattiin, oli tämä laskenut päänsä lepoon olkivuoteelleen ja sulkenut silmänsä. Matti oli siirtynyt kirkkauden maahan

Päivän saarna 10.11.2009 ti

Tekstit

Miika 5:3

Hallitsija on nouseva ja kaitseva heitä Herran voimalla.

Matteuksen evankeliumi 9:36

Kun hän näki väkijoukot, hänet valtasi sääli, sillä ihmiset olivat näännöksissä ja heitteillä, kuin lammasmaa paimenta vailla.

Kauppahuone Schmidt- Bäckerin vuosikokous

päättyi. Vanhan, 1500-luvulla rakennetun kolmikerroksisen kivitalon koristeellisesta ulko-ovesta Lübeckin vanhassa kaupungissa astui ulos joukko miehiä ja naisia.

Jotkut heistä olivat iältään yli 80-vuotiaita, nuorimmat juuri aikuisuuden saavuttaneita. Kokoukseen osallistuneiden juhlat ja tummat asut ilmensivät heidän tilaisuutta kohtaan tuntemaansa arvostusta.

Osallistujat, seitsemäntoista henkeä, olivat Schmidt-

Bäcker- sukua suoraan alenevassa polvessa. Osallistumisoikeus vuosikokoukseen saatiin tämän sukulaisuuden perusteella. Sukuun avioliiton kautta naituja ei otettu mukaan päättämään lähes 600- vuotta vanhan kauppahuoneen elämästä ja tulevaisuudesta ja osakkaille jaettavista osingoista. Suvun valta yhtiössä oli hioutunut muotoonsa satojen vuosien aikana, ja sen hierarkia oli järkkymätön.

Kirkas puna ja syvä kalpeus Kauppahuoneen pääkonttorin ovesta ulos astuvien poskilla kertoi sanoittakin kokouksen olleen tällä kertaa tunnelmaltaan poikkeuksellinen. Aikaisemminkin oli joskus taitettu peistä siitä miten yhtiötä tulisi kehittää tai miten omistus kauppahuoneessa tulisi järjestää, mutta nyt oltiin liikuttu todella syvässä vesissä.

Kokouksen loppupuolella, hovimestarin johdolla nautitun lounaan jälkeen oli päästy yhtiöjärjestyksen kertaamiseen. Kun suvun vanhin mies, Friedrich von Schmidt- Bäcker esitti luennan loputtua retorisenä pidetyn kysymyksen siitä, oliko kenelläkään huomauttamista yhtiöjärjestyksestä, pyysi kaksi suvun nuorta jäsentä puheenvuoroa.

Siinä vaiheessa ruokasalissa kävi kohahdus. 91-vuotiaan Friedrich von Schmidt- Bäckerin pitkän elämän valkaisemat kulmakarvat kohosivat hämmästyksestä. Mitä nuorilla miehillä, Hansilla ja Wilhelmillä oli mielessään?

Ei ollut tiedossa, että kukaan suvun jäsenistä olisi kyseenalaistanut yhtiöjärjestyksestä neljänsataan vuoteen. Suvun viisaat olivat muokanneet järjestyksen 1600-luvulla sellaiseksi, että Kauppahuone Schmidt- Bäcker oli selvinnyt sen avulla vuosisadasta toiseen elinvoimaisena perheyriksenä. Aikoiko nyt nuori sukupolvi muuttaa jo lähes ikuisena pidettyä säädöstä?

Pelko osoittautui enemmän kuin aiheelliseksi. Nuoret sukuyhtiön jäsenet halusivat viedä Kauppahuoneen pörssiin ja myydä sen! Kun Hans ja Wilhelm toivat esityksensä julki, syntyi siihen asti niin rauhallisessa kokouksessa sekasorto. Ei oltu kuuna päivänä kuultu niin pöyristyttävää ja järkyttävää esitystä! Myydä

Kauppahuone Schmidt- Bäcker, joka oli tuonut vaurautta sen omistavalle suvulle yli puolen vuosituhannen ajan! Ajatuskin siitä tuntui muista kokouksen osanottajista pöyrityttävältä.

Hans ja Wilhelm perustelivat myyntiä edullisella ajankohdalla. Schmidt- Bäckerin osakkeiden mittaautettu markkina-arvo oli juuri nyt yli kolme miljardia euroa. Myymällä kauppahuoneen olisi saatu rahaa uusien liikeyritysten ostamiseen ja kehittämiseen. Suvun vauraus olisi nuorten miesten mukaan ennen pitkää moninkertaistunut.

Heidän esityksensä synnyttämän vastalauseiden huutomyrskyn ja muun tunteiden purkausten hiukan laannuttua suvun vanhin, Friedrich von Schmidt- Bäcker kutsui Kauppahuoneen nelihenkiä, suvun vanhimmista jäsenistä koostuvaa hallintoneuvostoa siirtymään hetkeksi pieneen neuvotteluhuoneeseen.

Heidän tultuaan takaisin Friedrich viittasi kädellään kaikkia vaikenemaan. Friedrich von Schmidt- Bäcker piti nyt puheen, jonka aluksi hän ilmoitti hallintoneuvoston juuri tekemän päätöksen kertoa erään tärkeän tapahtuman Kauppahuoneen vaiheista 1920-luvun lopussa. Suvun nuoria miehiä Hansia ja Wilhelmiä pyydettiin kuuntelemaan kertomusta tarkasti.

Oli ollut vastaava tilanne kuin nyt. Yhtiöiden pörssi-arvot olivat huidelleet pilvissä. Kauppahuone Schmidt- Bäcker ei ollut pörssi-yhtiö, mutta sen markkina-arvo oli mittaautettu. Suvun nuorin, Friedrich, oli ollut valmis myymään Kauppahuoneen viemällä sen pörssiin ja ostamaan tilalle muden yhtiöiden osakkeita. Hän sai puhuttua puolelleen Kauppahuoneen silloisen hallintoneuvoston jäsenet, ja he yhtiökokouksen. Ainoastaan yksi neuvoston jäsenistä, Anne Bäcker, oli epäillyt. Hän oli pyytänyt hallintoneuvostoa harkitsemaan myyntiä neljä päivää.

Anne Bäcker oli rukoileva ihminen ja oli vienyt myyntiaikeen Jumalan eteen. Seuraavana yönä hän oli nähnyt merkillisen unen, jossa hän oli ensin 1600-vuoden Lübeckissä ja kokouksessa, jossa Kauppahuoneen nykyinen yhtiöjärjestys muotoiltiin perheyhtiöksi, jossa omistusoikeus ja varallisuus ja tulot jakautuivat tiettyjen periaatteiden mukaisesti. Yksi keskeinen periaate oli, ettei yhtiötä koskaan myytäisi, ja että yksi sen tärkeimmistä periaatteista tulisi aina olemaan sosiaalinen työ, johon sijoitettaisiin 40 prosenttia tuotosta. Sitten Anne Bäcker oli unessa tuotu takaisin omaan aikaansa ja hän oli huomannut lukevansa lehdestä suuresta pörssiromahduksesta. Lehden päivämäärä oli ollut 24.10.1929.

Aamulla Anne oli kutsunut hallintoneuvoston jäsenet ja Friedrichin luokseen ja kertonut unensa. " No, samapa tuo, odotetaan vielä nuo kolme päivää Annen mieliksi", oli Friedrich tokaissut itsevarmasti. " Olemmehan sen hänelle etukäteen luvanneet." " Aivan niin kuin esi-isämme lupasivat olla myymättä Kauppahuonetta ja lupasivat antaa neljäkymmentä prosenttia sen tuloista sosiaaliseen työhön", oli Anne vastannut. Friedrich oli punastunut ja poistunut kokouksesta sanomatta enää sanaakaan.

Kahta vuorokautta ennen sitä hetkeä, jolloin Kauppahuone piti myydä, USA:n pörssi romahti. Hallintoneuvosto kokoontui kriisi-istuntoon. " Olimme tässä samassa salissa", lausui Friedrich von Schmidt- Bäcker. " Oli hiiren hiljaista. Koolla oli kauhun harmaita sukulaisiamme itseni lisäksi, minä kaikkein valkoisimpana kasvoiltani." Olimme olleet tekemäisillämme virheen, jossa sukumme vuosisatojen aikana hankkima omaisuus olisi haihtunut tuuleen kuin syksyiset lehdet ja rahoittamamme sairaalat ja vanhainkodit olisivat ajautuneet vararikoon. Olin nyt oppinut läksyni siitä, mitä merkitsee suvun viisaiden päätösten kunnioittaminen.

Vuosisatojen takaisten lupauksen pitäminen oli tuonut suvullemme siunauksen ja menestyksen sukupolvesta toiseen. Lupausten rikkominen olisi hävittänyt, ei vain varallisuuttamme ja sosiaalista työtämme, vaan myös suvussamme halki aikojen vallinneen sovun ja hyvän yhteishengen.

Mitä sukumme nuorimmat sanovat nyt?" päätti Friedrich von Schmidt- Bäcker puheensa ja katsoi kiinteästi etupenkissä istuviin Hansiin ja Wilhelmiin. Nämä kiemurtelivat penkeillään kasvot punaisina ja häpeissään. Jonkin sanan keskenään vaihdettuaan Hans nousi ylös ja astui kokousväen eteen. " Se mitä Friedrich kertoi, avasi minut käsittämään mitä todella olin tavoittelemassa Wilhelmin kanssa: suuria rahoja ja äkkirikastumista. Samalla olisimme pettäneet teidät kaikki ja saattaneet sukumme suureen onnettomuuteen.

Kadumme ja pyydämme anteeksi.” Kokouksessa kävi helpotuksen huokaus ja yksi ja toinen kävi kättelemässä ja halaamassa Hansia ja Wilhelmiä.

Friedrich von Schmidt- Bäcker astui puhujan paikalle ja lausui: ” Annamme kaikki sydämestämme anteeksi Hansille ja Wilhelmille emmekä jää hautomaan mieleemme mitään heitä vastaan, eikö niin? ” Suku nyökkäsi myöntymisen merkiksi. ” Me vanhemmat olemme olleet kerran itsekin nuoria. Nuorena näkee asiat toisin kuin iän tuomalla kokemuksella, mutta joskus vanhakin saattaa erehtyä siinä missä nuorempikin. Siksi on hyvä että sekä nuorilla että vahoilla on yhteinen auktoriteetti johon turvautua suuria ratkaisuja tehtäessä .

Siksi esitän, että tätini Anne Beckerin muistoksi Kauppahuoneen yhtiöjärjestykseen lisätään pykälä neljätoista: Kauppahuone Schmidt- Bäckerin ylin päätäntävalta kuuluu sille Jumalalle, joka pelasti Kauppahuoneen ja sen harjoittaman sosiaalisen työn joutumasta vahinkoon vuonna 1929 ja säilytti hyvän yhteishengen sen omistavan suvun sisällä.”

Friedrichin esitys hyväksyttiin yksimielisesti.

Schmidt- Bäcker- suvun vaakunaan päätettiin lisätä teksti Miikan kirjasta: ” Hallitsija on nouseva ja kaitseva heitä Herran voimalla.” Se muistuttaisi tulevina vuosisatoina, jos Jumala niitä soisi, suvun jäsenille niistä arvoista, joiden varassa Kauppahuone oli perustettu ja joiden varassa se oli selvinnyt elinvoimaisena halki vuosisatojen.

Kahdeksan vuotta kyseisen kokouksen jälkeen joutui maailma pahimpaan talouskriisiin sitten 1930-luvun laman. Kriisin syyksi paljastuivat rahoitusmarkkinoiden ja useiden valtioiden holtiton rahankäyttö ja suoranaiset petokset. Oli eletty roimasti yli varojen.

Päivän saarna 11.11. 2009 ke

Tekstit

Sananlaskut 29:7

Oikeamielinen ymmärtää köyhää.

Luukkaan evankeliumi 6:38

Antakaa, niin teille annetaan.

Teologian opiskelija Martti luki Raamattua. Sieltä hän löysi kohdan jossa puhuttiin kymmenyksistä. Asia vaati jatkotutkimuksia. Kymmenykset tarkoittivat kymmentä prosenttia yhden ihmisen tuloista, jonka tämä luovutti Herran käyttöön. Martti huomasi jo Israelin kantaisän Aabrahamin maksaneen kymmenyksiä. Kymmenyksiä maksettiin myös myöhemmin Israelin maassa.

Israelin kansan päästyä omaan maahansa Jumala jakoi maan sen 12 sukukunnalle arvalla. Ainoastaan Leevin sukukunta, jonka tehtävänä oli hoitaa temppelijumalanpalvelusta, ei saanut maata perintöosanaan. He tulivat saamaan elantonsa kymmenyksistä, joita jokaisen israelilaisen tehtävänä oli tuoda Herran temppeliin. Myös papit maksoivat kymmenykset saamistaan tuloista ylimmäiselle papille ja hänen perheelleen heidän elannokseen.

Martti oli jo päässyt Vanhan Testamentin loppupuolelle profeetta Malakian kirjaan. Eräs kohta Malakian sanomassa kolahti Martin tajunnassa niin että paukahti. Martti luki:

”Tuokaa täydet kymmenykset aarrekammioon, jotta temppelissäni olisi ruokaa. Koetelkaa minua tällä tavalla, sanoo Herra Sebaot. -- Silloin saatte nähdä, että minä avaan taivaan ikkunat ja vuodatan teille sateen runsaan siunauksen.” Mal.3:10.

Sitten Martti avasi Uuden Testamentin. Hän luki: ” Antakaa, niin teille annetaan.” Näin opetti Jumalan Poika.

” Minun pitää ainakin kokeilla kymmenysten maksamista”, Martti ajatteli. Hmm... hän laski mitkä olivat hänen tulonsa. Opiskelijan lompsa oli lähes aina tyhjä ja tulot niukat. ” Hmm... mitä tekee kymmenen prossaa 200 eurosta? Se on 20 egee. Eikun tienasinhan viime kuussa 500 egee tiskaamalla astioita ravintolassa iltaisin. Tämän syyskuun kymmenykset tekee, no joo, ollaan sitten reiluja, 100 EU:n euroo.”

Martti asteli maksuautomaatille ja siirsi 100 euroa erään lähetysjärjestön tilille, joka oli tullut hänen mieleensä rukoillessaan mihin Herra haluaisi hänen antavan kymmenykset siinä kuussa. Hiukan haikein mielin ja itseään pakottaen Martti näpytteli automaatin painikkeita, mutta oli helpottunut saatuaan siirtotoimenpiteen tehdyksi.

” Niin, Herra, tässä on Martti. Kiitos että pidät minusta lupauksesi mukaan huolen”, hän rukoili mielessään pieni epäilyksen käyvä. Olisi hänellä ollut käyttöä tuolle rahalle, mutta lupaus mikä lupaus. seuraavassa kuussa Martti maksoi myös kymmenykset, ja vielä kaksinkertaisina. Olisiko niin kuin joku oli sanonut, ettei Herra jää kenellekään mitään velkaa?

Kuukausi vaihtui taas. Martti tulisi tarvitsemaan autoa harjoitusjaksolla. Sellainen hänen pitäisi ostaa tässä kuussa, jokin halpa kosla, joka veisi sinne, tänne ja takaisin. Parempikuntoisilla autoilla näytti olevan hintakin kunnon mukainen. Mistä rahat autoon? Silloin puhelin soi. Martin isä soitti ja kertoi ostaneensa uuden auton.

Vanhan autonsa hän oli valmis myymään pojalleen edulliseen hintaan. " Paljonko sinulla on rahaa?" " hmm, katsotaan.. 250 euroa." " Saat auton sillä hinnalla." " Ihanko totta? Sinun autosihan on 2000-luvun malleja ja sen arvo on tuhansia euroja! " Saat hyvän auton, ja sellaistaahan tarvitset harjoittelujaksollasi kun siirryt maaseudulla pitkiä matkoja."

Martti oli onnesta hämmästynyt ja riemuissaan. Jumala ei todellakaan jäänyt Martille velkaa! Malakian kirjan sanat olivat osoittautuneet sangen todenperäisiksi.

Päivän saarna 12.11.2009 to

Tekstit

Psalmi 118:22-23

Kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on nyt kulmakivi. Herra tämän teki, Herra teki ihmeen silmiemme edessä.

Efesolaiskirje 2:19,20

Te kuulutte Jumalan perheeseen. Te olette kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus.

Kohvakan taloon tehtiin uutta perunakellaria. Sellaista ei joka pihasta löytyisikään. Oli nimittäin kellarin rakenteilla kokoa, ja kaikki luonnonkivestä. Malli ja rakennusohjeet harmaakiviseen säilytystilaan oli saatu netistä.

Ohjeissa painotettiin kannatinkaariin tulevien kivien lujuutta tasalaatuisuutta ja tarkkaa mitoitusta. Etenkin kaaren keskelle tulevan kulmakiven tulisi olla huolellisesti valittu ja valmistettu. Kulmakiven varassa kaaren puolikkaat painautuisivat toisiinsa muodostaen lujan rakenteen, jonka varaan katon paino laskeutuisi. Suuriman rasituksen kohtaisi kaaren keskellä oleva kulmakivi.

Kohvakan Jussi oli innoissaan ja kellarin rakentaminen puutarhan satoa varten edistyi nopeasti. Hän arveli osaavansa rakentaa kaiken omin päin, mutta kutsui vaimonsa kehotuksesta kuitenkin kivialan asiantuntijan tarkastamaan työmaan.

Vaimohan kellarista tulisi juurekset hakemaan. Jussi suostui naama happamana vaimonsa pyyntöön.

"Jaha, onpas tuhdin kokoinen kellari tulossa!" havainnoi Lasse Kutvonen Jussin aikaansaannosta. "Tässä on jo yksi kaari paikoillaan ja tuossa kasassa on kulmakiviä. Otetaanpa niitä tarkasteluun." Jussi sai määräyksen karrätä kaikki kulmakivet Lassen autolle, jossa tällä oli kivien läpivalaisulaite. Sen avulla kivien mahdolliset rakenteelliset heikkoudet paljastuisivat. Ja niitähän Jussin yllätykseksi löytyi, ja vielä kulmakivistä!

"Jaaha, olipa hyvä että nämä kivet tarkastettiin. Koko kellari olisi näitä käytettäessä ollut vaarassa romahtaa. Tiedänpä syynkin kivien säröilemiseen, ja se johtuu niiden louhintapaikan kiviaineksesta. Se ei ole ollut tasalaatuista." "Mutta nuo olivat lähes ainoat kivet jotka oli pihassa jäljellä. Ne oli kohtalaisen helppo työstääkin", puolustautui Jussi. "

"Niin varmasti. Mutta helposti ne murenevatkin. Haluatko nähdä?" Lasse otti ohuen kovateräksisen piikin ja löi sen kevyesti mutta napakasti yhteen viialliseen kulmakiveen. Se hajosi viideksi kappaleeksi.

"Joko uskot?" kysyi Lasse. "Täytyy uskoa. Onneksi vaalempaa, heikkolaatuista kiviainesta ovat vain nuo. Mutta mistä nyt uudet kulmakivet?" "Katsos noita mustanpuhuvia kiviä, osoitti Lasse." "Nuoko? Ne olivat niin kovia työstettäviä että viskasin ne syrjään." "Tiedätkö, että hylkäämäsi kivet ovat kaikkein lujinta ja parhaita kiveä kaarien rakentamiseen? Työteliäitä muokata, mutta kestävät taatusti kaiken niiden varaan tulevan kuorman vuosisadasta toiseen. "

"Jaaha", vastasi Jussi. Minulle taisi käydä niinkuin kivialon rakentajille Jeesuksen vertauksessa. Hylätty kulmakivi olikin se joka olisi kestänyt kuorman. "

Päivän saarna 13.11.2009 pe

Tekstit

Nehemia 6:16

Viholliskansat joutuivat pelon valtaan ja niiden täytyi nöyrinä tunnustaa, että tämä työ oli saatu päätökseen meidän Jumalamme avulla.

Apostolien teot 5:38-39

Gamaliel sanoi: "jättäkää nämä miehet rauhaan, antakaa heidän olla. Jos tämä heidän ajamansa hanke on lähtöisin ihmisistä, se kukistuu itsestään. Jos se taas on Jumalasta, te ette pysty heitä kukistamaan.

Jokin vuosi sitten poikkesin matkalla ollessani erään ystäväni luona. Hän kertoi minulle hengellisestä kokouksesta, jossa vanha, eläkkeellä oleva lähetystyöntekijä kertoi mitä hän oli kokenut lähetyskentällä Etelä-Amerikassa.

Lähetystyöntekijät olivat työskennelleet pitkään tuossa maassa kertoen evankeliumia suuren kaupungin asukkaille. Evankeliumin vastaanotto oli niukkaa ja työ eteni hitaasti. Mutta sitten tuli yllättävä käänne.

Kaupungissa oli paljon noitia ja noitatemppeleitä. Eräänä iltana heidän kotiinsa tuli naisnoita, jonka

puolesta he saivat rukoilla. Rukouksen aikana naisen suusta valui vihreää ainetta, kuin limaa. Rukoiltaessa nainen vapautui saatanan valloista. Hän antoi elämänsä Jeesukselle. Samoin tapahtui hänen miehensä kohdalla.

Nämä kaksi ihmistä, entinen noita ja hänen miehensä alkoivat nyt julistaa omalle kansalleen Jeesuksesta. Ihmisiä alkoi pelastua. Pian noin 100 000 ihmistä oli antanut elämänsä Kristukselle. Sielunhoitotyötä ja opetustyötä pelastuneiden parissa riitti runsaasti. Monta kertaa suomalaiset lähetit pääsivät nukkumaan vasta yömyöhään.

Ystäväni kertoi vanhan lähetin todenneen kertoessaan tuosta Etelä-Amerikassa syntyneestä herätyksestä, ettei se ollut vähääkään heidän työnsä ansiota. He vain saivat katsella miten Jeesus toimi. Lähetit sen sijaan olivat olleet läikähtymäisillään työn paljouteen pelastettuja hoitaessaan ja neuvoessaan.

Päivän saarna 14.11.2009 la

Tekstit

Daniel 6:17

kuningas käski noutaa Danielin ja heittää hänet leijonien luolaan. Kuningas sanoi Danielille: "Sinun jumalasi, jota sinä alati palvelet, pelastakoon sinut!"

Apostolien teot 27:23-24

Viime yönä vierelläni seisoj sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä palvelen.

Enkeli sanoi: 'Älä pelkää, Paavali. Sinä olet vielä seisova keisarin edessä, ja Jumala antaa sinulle sen lahjan, että myös matkatoverisi pelastuvat.

Elämä on suurenmoinen asia. Elämä ei ole syntynyt itsestään. Elämän loi Jumala. Hän asetti kaiken hyvään järjestykseen ja sopusointuun. Se vallitsi alussa myös ihmisen sisimmässä.

Lankeemus käärmeen kertomaan valheeseen ottaa elämän onni omiin käsiin rikkoi ihmisen sisältä päin. Myös hänen ruumiinsa meni rikki ja alkoi vanhentua, sairastua ja kuolla. Tällaisina on syntynyt maailmaan jokainen Adamin ja Eevan jälkeläinen. Heitä olemme me kaikki. Koko ihmiskunta kantaa epäjärjestyksen ja kaaoksen siemeniä geneeissään.

Siksi Daniel heitettiin syyttömänä leijonien luolaan. Siksi Jumalan armahtavasta rakkaudesta kertova Paavali vangittiin. Siksi maailmassa tapahtuu niin paljon pahaa.

Paha ei ole Jumalan luomaa. Se on tullut maailmaan ihmisen lankeemuksen kautta. Vastuu pahasta on meidän harteillamme, ei Jumalan. Jos joku syyttää Jumalaa pahasta joka vaikuttaa maailmasta, hän ei tiedä mitä tekee, tai tietäen kieltää ihmisen vastuun teoistaan.

Ikuisiksi tarkoitetusta maailmasta on tullut kuoleva maailma. Kaikki me kuolemme. Meidän ruumiimme muuttuu kerran maan tomuksi. Sielu irtoaa kuolevasta ruumista. Toisen sielu viedään paratiisiin. Toisen sielu joutuu tuonelan tuskaan.

Vaikka maailmasta on tullut katoava, sielumme on ikuinen. Jumalan vastustaja, saatana tekee kaikkensa, ettei yksikään sielu pääsisi paratiisiin Jeesuksen luo. Siksi se koettaa tuhota kristityt ja kristillisen seurakunnan. Siksi se koettaa kylvää eripuraa ja hajaannusta Jeesuksen omien keskelle.

Koska saatana vihaa Jumalaa ja vihaa valheellisella vihalla ihmiskuntaa, se koettaa saada yllytettyä ihmiset toistensa kimppuun ja tappaa heidät sotiin, nälkään, tauteihin ja nautintoihin. Se koettaa estää ihmisiä kuulemasta pelastavaa uutista Jumalasta, joka antaa anteeksi Pokansa Jeesuksen ristin veren tähden.

Kristuksen pelastamien ei pidä antaa saatanan pelotella heitä vaikenemaan tai vetäytymään syrjään evankeliumin julistamisesta. Jokainen Jeesukseen uskovan sielu on jo turvassa. Jeesus rohkaisee omiaan Raamatussa ja sanoo: " Minä sanon teille, ystäväilleni: Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin mutta joiden valta ei ulotu sen pitemmälle."

Niin kauan kuin kristityn on aika olla täällä, niin kauan Jumala suojaa häntä ja varjelee hänen päivänsä niin, ettei kukaan voi riistää häneltä hänen uskoaan Jeesukseen, Poikaansa. Kun Jumalan määräämä hetki tulee, vie hän omakseen Pokansa verellä ostetut paratiisiin ja sitten taivaan kotiin.

Päivän saarna 15.11.2009

Tekstit

Jeremia 32:17

"Oi Herra, Jumalani! Suurella voimallasi ja väkevällä kädelläsi sinä olet luonut taivaan ja maan. Mikään ei ole sinulle mahdotonta!

2.Timoteuksen kirje 1:10

Vapahtajamme, Kristus Jeesus on kukistanut kuoleman ja tuonut valoon elämän ja katoamattomuuden lähettämällä maailmaan evankeliumin.

Kalevi Lehtinen, tunnettu suomalainen julistaja, arvioi kauan sitten eräässä kirjassaan kirkossamme tehtävää työtä. Hän oli sitä mieltä, että suurin osa siitä voitaisiin tehdä ilman Jumalaa. Tällä Lehtinen ei tarkoittanut mitätöidä seurakuntien toimintaa.

Hän vain oli sitä mieltä, että jos seurakunnissa otettaisiin enemmän lukuun Jumalan mahdollisuudet, tavoitteet työssä olisivat sen mukaiset. Tavoiteltaisiin sellaista edistystä, mihin tarvitaan Jumalan ihmeitä tekevää toimintaa. Nyt tavoitteet olivat Lehtisen mukaan sellaisia, että niihin ylettiin ihmisvoimin ja ihmisviisaudella.

Onko niin, että kun seurakunta tai sen yksittäinen jäsen rukoilee ja lähtee liikkeelle, ihmisiä alkaa tulla uskoon ja mukaan seurakuntayhteisöön? Tätä ajatellessani mieleeni tuli tapaus Tampereelta. Vanha rukoileva mummo oli saanut ajatuksen että paikalliseen kirkkoon pitäisi järjestää rukousilta.

Hän esitti ajatuksensa seurakuntansa papeille. Nämä kertoivat lehdessä ensin epäilleensä kannattaako sellaista järjestää. Tulisiko tuskin ketään paikalle? Lehteen pantiin kuitenkin pienen pieni ilmoitus rukousillasta silloin ja silloin. Pappien yllätykseksi osallistujia iltaan saapui 500-600 henkeä.